

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στον Άγιο Βασίλειο Πρέβεζας στις 5/4/1982

Συνηθίζουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, σέ κάθε παιδί, πού γενιέται, όταν τό βαπτίζουμε νά τοῦ βάζουμε ἕνα ὄνομα. Καί ἡ διδασκαλία καί ἡ συμβουλή τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι, τό ὄνομα αὐτό νά εἶναι ὄνομα ἑνός ἁγίου, γιά νά ἔχει προστάτη καί νά ἔχει ὑπόδειγμα. Νά ἐνθυμεῖται τίς ἀρετές καί τά κατορθώματά του γιά νά ἐξάπτεται ὁ ζῆλος σέ μίμηση.

Αὐτή ἡ συμβουλή τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας δέν γίνεται πάντοτε σεβαστή καί πολλοί προτιμοῦν κάτι ὀνόματα παράξενα ἀπό τά ἀρχαῖα ἑλληνικά μέχρι καί ξένα, ἐντελῶς ἀσυνήθιστα. Ἀλλά μερικές φορές βλέπει κανεῖς μία τάση ἡ ὁποία δημιουργεῖ σέ ἐκείνους πού τήν ἀκοῦν μία παράξενη ἐντύπωση.

Π.χ. ἕνας ἤθελε σώνει καί καλά νά βαπτίσει τό παιδί του Γρυπάρη ἐπειδή ἐθαύμαζε τόν μεγάλο ποιητή· τό μικρό ὄνομα Γρυπάρη. Καί ἕνας ἄλλος ἤθελε σώνει καί καλά νά βαπτίσει τό παιδί του Λένιν. Καί κάποιος στήν Ἰταλία εἶχε γραφεῖ αὐτό πρῖν ἀπό μερικά χρόνια στίς ἐφημερίδες ἐβάπτισε μία κοπέλλα του καί τήν ὀνόμασε Σατανέλα. Τοῦ ἄρесе φαίνεται ιδιαίτερα κάθε τι πού εἶχε ἀντίθεση μέ τό Χριστό. Καί ἐπειδή τήν μεγαλύτερη ἀντίθεση τήν εἶχε ὁ Σατανάς -ἴσως νά τό εἶχε τάξει- καί δέν μπόρεσε νά τό βγάλει Σατανά ἐπειδή ἦταν κορίτσι τό ἔβγαλε Σατανέλα.

Ἐνα παράξενο πρᾶγμα ὁμως. Ἐνῶ ἔφθασαν μέχρι καί τό σημεῖο νά βρεθοῦν ἄνθρωποι πού νά βγάλουν στό παιδί τους τό ὄνομα τοῦ διαβόλου καί νά τό ὀνομάσουν Σατανέλα δέν ἔφτασε ποτέ κανένας νά βγάλει τό παιδί του Ἰούδας, παρ' ὅτι ἐκτός ἀπό τόν προδότη ὑπάρχουν καί δύο μεγάλοι ἀπόστολοι πού ἔχουν τό ὄνομα αὐτό καί εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καί κάθε σεβασμοῦ. Καί παράλληλα ὑπάρχει ἕνας ἀπό τούς πρῶτους ἱεράρχες τῆς Ἱερουσαλήμ καί αὐτός Ἰούδας ἱερομάρτυς, ἐνδοξος καί ὑπέρλαμπρος.

Ξέρετε τί συνέβη;

Ὁ ἕνας, ὁ προδότης Ἰούδας, ἔθαψε καί τούς ἄλλους ἁγίους καί λησμονήθηκε ἡ τιμή τους. Ἀκόμα καί όταν ἔρχεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰούδα, αἰσθανόμαστε κάποιο σφύξιμο στήν καρδιά μας ὀνομάζοντας καί δοξολογώντας ἕναν πού φέρει τό ὄνομα Ἰούδας.

Τόσο πολύ τό πρόσωπο αὐτό ὁ προδότης ἔγινε ἀπεχθής καί μισητός στόν χριστιανικό λαό· ὄλων τῶν χωρῶν· ὄλων τῶν ἐθνικοτήτων. Καί στούς ζηλωτές καί στούς ἀπλούς καί τούς ἀδιάφορους.

Τό ἐρώτημα πού δημιουργεῖται εἶναι: Γιατί;

- Τί ἦταν ὁ Ἰούδας καί γιατί ἔπεσε;
- Καί γιατί ἔπεσε τόσο χαμηλά;
- Εἶναι ἄξιος αὐτῆς τῆς ἀπέχθειας; αὐτῆς τῆς ἀποστροφῆς;

Εἴμαστε στήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, καί ἐορτάζομε τά Ἅγια καί Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στά Ἅγια καί Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου ἕνα σημαντικό ρόλο ἔπαιξε ὁ Ἰούδας.

Καί ἀκόμη ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι τά Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου νά μὴν τά θυμώμαστε μόνο συναισθηματικά, δηλαδή πόσο πόνεσε, πόσο ὑπέφερε, πόσο βασανίσθηκε ἀπό τούς ἀνθρώπους τούς ἀμαρτωλούς γιά μᾶς, ἀλλά νά βλέπωμε καί πῶς φέρθηκαν στό Χριστό διάφοροι ἄνθρωποι, ὥστε ἄλλων μὲν νά μιμούμεθα τήν καλή καί εὐγνώμονα διάθεση καί ἄλλων νά ἀποφεύγωμε τήν κακία.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς σάν προπαρασκευή γιά τόν ἐορτασμό καί τήν συμμετοχή μας σ' ὅλες τίς ἀκολουθίες τῆς Μ. Ἑβδομάδος καλό εἶναι νά ποῦμε λίγα λόγια γιά τόν Ἰούδα. Γιατί τό πρῶτο καί τό κύριο πού πρέπει νά ἐπιδιώκωμε εἶναι νά ἀποφεύγωμε κάθε κακό παράδειγμα.

Πόσα τροπάρια ἄλλωστε δέν παρακαλοῦν τόν Κύριο νά μᾶς φυλλάσει ἀπό τή γνώμη, ἀπό τήν διάθεση, ἀπό τήν κρίση τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Ἰούδας ξεκίνησε ἀπόστολος. Μία ἡμέρα ὅπως καί οἱ ἄλλοι ἄκουσε τόν Χριστό νά τοῦ λέει: «Δεῦρο ὀπίσω μου καί θά σέ κάνω ἀλιεῖα ἀνθρώπων». Καί ἐγκατέλειψε καί αὐτός τά πάντα καί ἔγινε ἀπόστολος. Πρᾶγμα πού μᾶς λέει, ὁ Ἰούδας δέν ἦταν ἕνα μηδενικό· δέν ἦταν κάποιος παλιάνθρωπος· δέν ἦταν κάποιος κακοήθης. Ἦταν ἄνθρωπος πού τόν ἐξέλεξε ὁ Χριστός καί μέ ζῆλο, τά ἐγκατέλειψε ὅλα καί τόν ἀκολούθησε. Καί μετὰ εἶδε ὅλα τά θαύματα· ἄκουσε τήν διδασκαλία του. Τόν ἔστειλε ὁ Χριστός ὅπως καί τούς ἄλλους δώδεκα νά περιέλθουν τά χωριά καί τίς κωμοπόλεις τῆς Γαλιλαίας καί νά κηρύξουν. Καί ἐκήρυξαν καί ἔκαναν θαύματα. Ἐγύρισαν καί ἔλεγαν στόν Χριστό: «Κύριε, καί τά δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου». Ἕνας ἀπό ἐκείνους πού ἔβγαζαν δαιμόνια ἦταν καί ὁ ἀπόστολος Ἰούδας. Μέ τί ὄπλο; Χρησιμοποιώντας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Λέγοντας, «εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Εἶχε δηλαδή ἀποκτήσει ὄχι ἀπλῶς γνώση ἀλλά καί ἐμπειρία τῆς ἀποστολῆς καί τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γνώση καί ἡ ἐμπειρία πρέπει νά κάνουν τόν ἄνθρωπο νά ἀνεβαίνει καλπάζοντας καί ἀλματωδῶς τήν κλίμακα τῶν ἀρετῶν. Καί ὅμως, ὁ Ἰούδας ἀντί νά ἀνεβαίνει ἄρχισε νά πέφτει.

Λέγει τό Εὐαγγέλιο κάποια στιγμή, ὅτι ὅταν ἡ ἀμαρτωλή γυναίκα ἔπλυε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ τό μῦρο καί τά σκούπισε μέ τά μαλλιά της, ὁ Ἰούδας ἄρχισε νά λέγει: «Γιατί νά μὴν πωληθῆ αὐτό τό μῦρο καί νά μοιρασεῖ στούς πτωχοῦς;» Καί παρατηρεῖ: Τό ἔλεγε ὄχι γιατί ἠθελε νά πάρει τά χρήματα

νά τά μοιράσει στους πτωχούς, αλλά επειδή ήταν κλέφτης και «τά βαλλόμενα εις τόν κορβανᾶν (στό φιλόπτωχο ταμείο πού εἶχε ὁ Χριστός) ἐβάσταζε», τά κράταγε γιά τόν ἑαυτό του, τά σφετεριζόταν. Αυτό συνέβαινε.

Τί σημαίνει «κλέφτης ἦν και τά βαλλόμενα ἐβάσταζε»; Κάποια στιγμή τόν πολέμησε ἕνας λογισμός, ὅτι μπορεῖ νά κρατήσει και νά χρησιμοποιήσει ἐν ἀγνοία τοῦ Χριστοῦ, γιά δικό του λογαριασμό, λίγα ἀπό τά χρήματα τοῦ φιλοπτώχου ταμείου τοῦ Χριστοῦ. Καί τό ἔκαμε. Καί ἀπ' ἐκεῖ και πέρα συνήθισε νά κρατάει και συνεχῶς νά αὐξάνει τό χρηματικό ποσό. Τί γίνεται σ' αὐτή τήν περίπτωση;

Λέγει ἕνας ἀπό τούς ἀγίους:

-Ὅπως ἀκριβῶς ἡ βαρύτητα εἶναι ἕνας νόμος πού κάνει τά ἀντικείμενα ὅταν πέφτουν, πέφτοντας νά πέφτουν συνεχῶς μέ μεγαλύτερη ὀρμή, ἔτσι ἀκριβῶς και ἡ ἀμαρτία κάνει τόν ἄνθρωπο πού πέφτει, στήν ἀρχή μέν νά πέφτει πολύ μαλακά, χωρίς καλά-καλά νά τό καταλαβαίνει, τόσο μαλακά ὥστε νά δικαιολογεῖ τόν ἑαυτό του, νά τόν παρηγορεῖ ὅτι δέν ἔφταιγε, ὅτι δέν εἶναι τίποτα τό σπουδαῖο και μετά ἀρχίζει και πέφτει κατακόρυφα.

Ὁ Ἰούδας ἔκλεβε και ταυτόχρονα ἄκουε τόν Χριστό νά ὁμιλεῖ περί φιλοπτώχιας. Καί Τόν ἔβλεπε νά ζεῖ τήν ζωή τῆς ἐσχάτης πενίας. Διότι λέγει: δέν εἶχε «ποῦ τήν κεφαλὴν κλῖναι». Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τό ἔλεγε στους δώδεκα ἀποστόλους ἀνάμεσα στους ὁποίους ἦταν και ὁ Ἰούδας, «οἱ ἀλώπεκες (οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν φωληές) και τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις (κάπου πᾶνε και στέκουν) ὁ δέ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου (δέν ἔχει) ποῦ τήν κεφαλὴν κλῖναι».

Και ἔχοντας μπροστά του τέτοιο παράδειγμα και τέτοια διδασκαλία ὁ Ἰούδας συνέχιζε νά κλέβει και δέν τά ἐλάμβανε καθόλου ὑπ' ὄψιν του.

Τί δείχνει αὐτό;

Μία τραγική κατάσταση. Μία πνευματική ἀφασία. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει φτάσει πιά σέ μία πώρωση.

Ποῦ βρίσκεται και ἔπαθε ὁ Ἰούδας πώρωση;

Κοντά στόν Χριστό. Μαζί μέ τούς δώδεκα ἀποστόλους.

Τί περιβάλλον ἦταν αὐτό;

Τό καλύτερο πού μποροῦσε νά ὑπάρξει στόν κόσμο.

Ἀπό ποῦ τό βλέπουμε ὅτι ὁ Ἰούδας ἔπαθε μία πώρωση;

Λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο ὅτι, ὅταν ὁ Χριστός ἔκανε τό Μυστικό Δεῖπνο γιά μιά στιγμή ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀγαπημένους του μαθητές καί τοὺς εἶπε: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με».

Προσέξατε λέγει, μιλάω πολύ σοβαρά· μήν τό πάρετε γιά ἀστεῖα. Αυτό σημαίνει τό «ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν», ὀλοκάθαρα λόγια. «Εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με». Καί προσθέτει: «Καί ὁ μέν Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται καθώς γέγραπται περὶ αὐτοῦ». Καί γιά μέν τόν ἑαυτό μου δέν ἔχω καμμία ἀπολύτως στενοχώρια. Γιατί; Πηγαίνω ἐκεῖ πού ἔχει καθορίσει τό θέλημα τοῦ ἐπουρανίου Πατρός. «Παραδίνομαι καθώς γέγραπται». «Πλήν οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται». Ἀλλά ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θά κάνει αὐτή τήν πράξη. Γιατί;

Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ἐκεῖνος τήν ἀμαρτία δέν τήν ἔκανε γιατί ἔτσι ἤθελε ὁ Πατήρ ὁ ἐπουράνιος, δέν τήν ἔκανε ἀπό ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπό ποδοπάτηση, καταφρόνηση καί τελεία ἀδιαφορία γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἑρώτημα:

Πῶς ἔπρεπε νά περάσουν τά λόγια αὐτά ἀπό τήν ψυχή τοῦ κάθε ἑνός μαθητοῦ καί ιδιαίτερα ἀπό τήν ψυχή τοῦ Ἰούδα; Ἔπρεπε νά συγκλονισθῆ σέ τέτοιο βαθμό πού αὐτοστιγμῆ νά πέση στά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί νά τοῦ πει:

-Κύριε, ἐγώ εἶμαι. Σ' ἐμένα εἶχε περάσει τέτοιος λογισμός. Ἀλλά λυπήσου με.

Καί τί βλέπομε; Ὅλοι οἱ μαθητές γίνονται ἀνάστατοι. Ὁ Ἰούδας κάνει τό κοροῖδο, σάν νά μή συνέβη τίποτα. Ἀρχίζουν οἱ μαθητές ἀναστατωμένοι καί ἐρωτοῦν: «Μή τι ἐγώ εἶμι Κύριε»; Ὁ ἀπόστολος Πέτρος πού τόσο ἀγαποῦσε τόν Χριστό βλέποντας καί ξέροντας ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ὁ Χριστός νά λέγει ἄστοχα λόγια, τόν ρωτάει:

-Μήπως εἶμαι ἐγώ; Μήπως μπορῶ νά κάνω τίποτα νά διορθωθῶ; Μήπως κινδυνεύω νά πάθω τέτοιο πρᾶγμα;

Φυσικά δέν ἀπαντάει ὁ Χριστός. Καί ρωτάει ὁ δεύτερος, ὁ Ἰωάννης:

-Μή τι ἐγώ εἶμι Κύριε; Καί ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθητές. Τελικά ρωτάει καί ὁ Ἰούδας. Καί ὁ Χριστός τοῦ λέει στό αὐτί:

-Σύ εἶπας. Ὅπως τό λές εἶναι. Αυτό σημαίνει τό «σύ εἶπας». Ὅπως τό λές, ἔτσι εἶναι.

Καί τί γίνεται; Τό καταπίνει καί χαίρει πού ὁ Χριστός δέν τό εἶπε

φωναχτά, για να τό ακούσουν και οι άλλοι. Από ποῦ τό καταλαβαίνομε ὅτι δέν τό εἶπε φωναχτά;

Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι ἂν τό ἀκούγανε οἱ ἄλλοι μαθητές ὅτι ὁ Ἰούδας σκέπτεται νά τόν προδώσει θά ἐσηκώνοντο ἐπάνω καί θά τοῦ ρίχνανε τῆς χρονιάς του. Καί θά τόν πετοῦσαν αὐτοστιγμεί ἔξω. Εἶναι φανερό ποιὰ ἦταν ἡ διάθεση τους καί ἡ στάση τους ἀπέναντι τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τό ἔλεγε καί τό ξανάλεγε, ὅτι ἅμα χρειασθεῖ θά κάνει καί φόνο. Καί στό τέλος κατόρθωσε καί ἔκοψε τουλάχιστον ἓνα αὐτί.

Συνεχίζεται ἡ τέλεση τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, καί ὁ Χριστός λέγει παρουσία ὄλων τῶν μαθητῶν καί αὐτή τήν φορά δυνατά:

-Εκεῖνος στόν ὁποῖο θά δώσω ἓνα κομμάτι ψωμί πού θά τό βουτήξω μέσα στό πιάτο μου, αὐτός εἶναι πού θά μέ προδώσει.

Βουτάει τό ψωμί καί τό δίνει στόν Ἰούδα. Καί ὁ Ἰούδας τό ἄρπαξε καί αὐτοστιγμεί ἄνοιξε τήν πόρτα καί βγήκε.

Γιατί βγήκε;

Γιατί φυσικά δέν μπορούσε πιά νά καθήσει ἄλλο. Ἦ θά τό ἔσκαζε, ὅπως τό ἔσκασε, ἢ θά γινόταν ἐκεῖνο πού εἶπαμε προηγουμένως: ὅτι κινδύνευε τουλάχιστον νά φάει ξύλο. Θά γινόταν ὁ Μυστικός Δείπνος -ἄς ἐπιτραπεῖ νά τό ποῦμε ἔτσι, κάνοντας μιά κρίση, μιλώντας γιά μιά πιθανότητα- ἀλλά ἔτσι εἶναι ἡ φυσική πορεία, τσίρκο ἀπό τό τσακωμαριό. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θά δυσκολευότανε νά εἰρηνεύσει τούς μαθητές του καί νά τούς βάλλει σέ τάξη.

Ἐρώτημα τώρα:

Μπορεῖ νά φαντασθεῖ κανεῖς μεγαλύτερη πώρωση ἀπό τοῦ Ἰούδα;

Μπορεῖ νά φαντασθεῖ κανεῖς μεγαλύτερη σκληροκαρδία;

Ὅχι!

Γιατί ὅμως;

Γιατί μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή εἶχε πλησιάσει τόν Χριστό σάν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ. Τό εἶχε διαπιστώσει ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἀπό τά θαύματά πού εἶχε κάνει ὁ Χριστός καί ἀπό τά θαύματα πού εἶχε κάνει ὁ ἴδιος ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Εἶχε ἀκούσει τήν διδασκαλία του.

Εἶδε καί κατάλαβε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι καρδιογνώστης. Ἐφάνη σαφέστατα πώς εἶναι καρδιογνώστης γιατί τοῦ ἀπεκάλυψε ὅλα ἀνεξαίρετως

τά δικά του. Καί παρά ταῦτα ὁ Ἰούδας ἐξακολουθεῖ νά μένει ἀδιάφορος, κολλημένος στή δική του γνώμη. Ἀκούει καί δέν συγκινεῖται· δέν τοῦ καίγεται καρφί. Δέν ἀλλάζει γνώμη· δέν διορθώνεται.

Πηγαίνει στόν κήπο τῆς Γεσθημανῆ ὁ Κύριος νά προσευχηθεῖ καί ὁ Ἰούδας γνωρίζοντας, ὅτι ἐκεῖ προσεύχεται ὁ Χριστός παίρνει τούς ὑπηρέτες τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Φαρισαίων καί πάει νά τόν συλλάβει. Καί εἶχε δώσει σύνθημα: «Κοιτάξτε μήν μπερδευθεῖτε καί πιάσετε κάποιον ἄλλο. Ἐκεῖνον πού θά φιλήσω, αὐτός εἶναι».

Πάει, ἀγκαλιάζει τόν Χριστό ἐνώπιον ὄλων καί τοῦ λέγει:

-Χαῖρε Ραββί.

Καί ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

-Ἐταῖρε ἐφ' ὧ πάρει. Φίλε μου πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Μετά τοῦ λέγει:

-Φίλε, φιλήματι παραδίδως τόν Υἱόν τοῦ Ἄνθρώπου;

Βρέ Ἰούδα, τοῦ λέει, δέν βρῆκες ἄλλο τρόπο νά μέ παραδώσεις; Ἔπρεπε νά μολύνεις ἀκόμα καί αὐτό τό ἱερό σύμβολο, ἀγάπης τρυφερότητας καί ἐνδιαφέροντος, τό φίλημα;

Καί ὁ Ἰούδας δέν δίνει πάλι καμμιά ἀπολύτως σημασία.

Ἐνα τροπάριο τῆς Ἐκκλησίας μας λέγει:

«Ποῖος σέ τρόπος Ἰούδα προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο;»

Τί ἔκανε ὁ Χριστός καί σέ ἔκανε νά τόν προδώσεις; «Μή τοῦ χοροῦ σέ τῶν ἀποστόλων ἐχώρισε;» Μήπως ἐκεῖνος σέ ἀπόκοψε ἀπό τούς ἄλλους ἀποστόλους, δέν σοῦ ἔδειχνε τήν ἴδια ἀγάπη;

«Μή τῆς τραπέζης ἀπώσατο;» Μήπως στό Μυστικό Δεῖπνο, ὅταν ἔδωσε στούς ἄλλους τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του ἐσένα δέν σέ κοινώνησε; Διότι εἶχε πάρει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου στόν Μυστικό Δεῖπνο. Πότε; Ἀφοῦ εἶχε φθάσει σ' αὐτή τήν φοβερά καί ἄθλια κατάσταση!

«Μή τῶν ἄλλων νίψας τούς πόδας, τούς σους ὑπερεῖδε;» Μήπως ὅταν ἔπλυνε τά πόδα τῶν ἄλλων μαθητῶν ἐσένα σέ προσπέρασε;

Ποιό εἶναι τό συμπέρασμα;

Όσο περισσότερο έρευνᾷ κανείς, τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, τόσο περισσότερο διαπιστώνει ὅτι ἡ πράξη τοῦ Ἰούδα ἦταν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη.

Οἱ πατέρες κάνουν τήν ἐξῆς παρατήρηση:

Κάθε ἄνθρωπος πού πέφτει σέ κάποια ἁμαρτία καταντάει σέ κάποιο βαθμό μιά τραγική προσωπικότητα. Σέ ὅποιαδήποτε ἁμαρτία. Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι ἀμέσως μετά τήν ἁμαρτία ἔχει τόν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς του. Τήν τραγωδία τοῦ νά αἰσθάνεται ὅτι δέν εἶναι ὅπως θά ἔπρεπε. Δέν εἶναι καλός ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι ἔξυπνος γιά τόν ἑαυτό του. Καί μετά ὅτι ἔχει κάνει πράξεις οἱ ὁποῖες δέν διορθώνονται. Μέ κανένα τρόπο. Γιατί ἡ ἁμαρτία δέν διορθώνεται μέ κανένα τρόπο.

Ὁ μόνος πού ἔχει τήν δυνατότητα νά διορθώσει ἁμαρτία εἶναι ὁ Χριστός. Ἐάν τό θελήσει. Ἐάν θελήσει νά τίς σκεπάσει. Ὅχι νά τίς σβύσει. Νά τίς σκεπάσει.

Γιατί λέμε νά τίς σκεπάσει καί ὄχι νά τίς σβύσει;

Νά τίς σκεπάσει ἀπλῶς. Νά μήν τήν βλέπει ὁ Χριστός τήν ἁμαρτία. Οὕτως ὥστε νά μήν τήν κρίνει ὁ ἴδιος. Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού τήν ἔκανε, δέν εἶναι δυνατόν νά τήν ξεχάσει ποτέ.

Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐξομολογηθεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν ἴδια ἁμαρτία δύο φορές, ἐκτός ἂν τήν ἐξομολογήθηκε ψεύτικα τήν μιά φορά. Ἰστόσο, ὅσες φορές καί ἂν πάει νά ἐξομολογηθεῖ, ὅσες φορές καί ἂν κοπιᾷ· ὅσο κι ἂν νηστέψει· ὅσο καί ἂν προσευχηθεῖ· ὅσο καί ἂν ἀγρυπνήσει, ποτέ δέν θά λησμονήσει τήν ἁμαρτία καί ποτέ δέν θά τήν σβύσει ἀπό τήν διάνοια καί ἀπό τήν καρδιά του.

Θά προσθέταμε:

Όσο περισσότερο ἐξομολογεῖται· ὅσες περισσότερες φορές κοινωνεῖ· ὅσο περισσότερο διαβάζει τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί συνεπῶς φωτίζεται καί ἀνεβαίνει πνευματικά, τόσο περισσότερο ὁ ἄνθρωπος τήν ἁμαρτία του ὄχι ἀπλῶς τήν θυμᾶται, ἀλλά τήν θυμᾶται μέ βαθύτερη λύπη.

Όσο πιό πολύ βρίσκεται στό σκοτάδι, τόσο πιό ἀδιάφορα τήν θυμᾶται καί μάλιστα ἐνώπιον κανενός ἄλλου κουτοῦ, ἐξίσου σκοτισμένου ἢ καί χειρότερου ἀπό αὐτόν, μπορεῖ νά γελάει. Νά γελάει μέ τήν ἰδέα καί τήν ἔννοια τῆς ἁμαρτίας ὅπως τό κάνουν πολλοί μοντέρνοι. Ἀλλά «κατ' ἰδίαν» ὅλες οἱ ψυχές πού ἔχουν κάνει ἁμαρτία κλαῖνε. Καί γι' αὐτό ἀκριβῶς ὑπάρχει σήμερα αὐτό πού λέγεται «ἄγχος» καί εἶναι ὁ φόβος τῆς μονώσεως. Ἡ θλίψη καί ὁ στεναγμός τῆς ψυχῆς στήν μόνωση. Ἐπειδή τήν ὥρα πού ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνος του, εἴτε τό θέλει εἴτε δέν τό θέλει, ἡ σκέψη του καί ἡ προσοχή του

γυρίζει προς τά μέσα του και δέν βρίσκει τίποτα τό ώραϊο μέσα στην ψυχή του, αλλά βρίσκει μόνο τήν δυσώδη αναθυμίαση τῶν ἁμαρτιῶν του. Καί ὅσο πιά πολύ ἀηδιάζει ἀπό τό ἐσωτερικό περιεχόμενο τῆς καρδιάς του, τῆς ψυχῆς του, τόσο περισσότερο τό ἄγχος αὐτό γίνεται ἐπώδυνο.

Τήν ἁμαρτία λοιπόν ὁ Χριστός τήν ἐπικαλύπτει γιά τόν ἑαυτό Του, γι' αὐτό ἀκριβῶς στό ἅγιο Βάπτισμα λέμε: «Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἁνομίαι καί ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι». Μακάριοι ἐκεῖνοι γιά τούς ὁποίους ὁ Χριστός σκέπαζε τίς ἁμαρτίες, νά μήν τίς δοῦν τά δαιμόνια μετά τήν ἔξοδο τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα καί ὁ ἴδιος τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Γιατί ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος θά τίς θυμᾶται πάντοτε -καί θά προσθέσομε- θά τίς θυμᾶται καί μετά τήν Δευτέρα Παρουσία στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Μέ μόνη διαφορά, ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας παρουσίας καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων ἡ ἀνάμνηση τῶν ἁμαρτιῶν γιά κείνους πού θά βρίσκονται στην βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στόν παράδεισο, θά εἶναι συνδιασμένη μέ τήν βαθύτατη εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν πού ἦρθε στό κόσμο καί σταυρώθηκε γιά νά ἄρει τίς ἁμαρτίες μας, νά μᾶς συγχωρήσει καί νά μᾶς ἀξιώσει τῆς βασιλείας Του.

Λέγει ἕνας ἅγιος: Κάθε πτώση εἶναι τραγωδία. Κάθε πτώση ἀνθρώπου στην ἁμαρτία εἶναι τραγωδία, ἔστω καί ἂν εἶναι γιά ἕνα ἀστεῖο πρᾶγμα, ὅπως συνέβη μέ τόν ἅγιο Μακάριος, ὁ ὁποῖος θρηνοῦσε εἶχε φάγει κάποτε ἕνα κλεμμένο ἀχλάδι. Ἡ ἁμαρτία του σ' ὅλη του τήν ζωή ἦταν ἕνα κλεμμένο ἀχλάδι πού εἶχε φάει. Ἄλλος τό εἶχε κλέψει. Ὁ ἴδιος τό εἶχε πάρει ἀπλῶς νά τό φάει. Καί μάλιστα δέν τό ἔφαγε. Τό δάγκωσε μόνο καί τό πέταξε γιατί δέν ἦταν καλό, ἦταν ἄγουρο. Ἀλλά στή σκέψη ὅτι εἶχε συμμετάσχει σ' αὐτή τήν ἁμαρτία τῆς κλοπῆς, ἔστω δαγκώνοντας ἕνα ἀχλάδι καί αὐτό ἄγουρο, ἔκλαιγε σ' ὅλη του τήν ζωή, ζητώντας ἀπό τόν Θεό συγχώρηση.

Γιατί οἱ ἅγιοι πατέρες, οἱ φωτισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι πού πῆραν τά λόγια τοῦ Θεοῦ στά σοβαρά καί τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ στά σοβαρά καί τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους στά σοβαρά παρατηροῦν: Καί μία ἐλάχιστη ἁμαρτία ἂν κάνει ὁ ἄνθρωπος «ὑπό μετάνοιά ἐστι» σ' ὅλη του τήν ζωή.

Ἀλλά ἄς γυρίσωμε σ' αὐτό πού λέγει ὁ ἅγιος πού ἀναφέραμε: κάθε πτώση σέ ἁμαρτία εἶναι τραγωδία. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως τραγωδία ἦταν ἡ πτώση τοῦ Ἀδάμ. Καί ἀκόμα πιά μεγάλη τραγωδία εἶναι ἡ πτώση τοῦ Ἰούδα.

Γιατί ἡ πτώση τοῦ Ἀδάμ ἦταν μεγάλη τραγωδία, μεγαλύτερη ἀπό τήν δική μας πτώση;

Γιατί ὁ Ἀδάμ ζοῦσε μέσα στόν Παράδεισο. Ὅλα ἦταν καθαρὰ. Καί ὁ ἴδιος ἦταν καθαρός, ἄμεμπτος καί ἄσπιλος. Δέν εἶχε ἐκεῖνα πού ἔχομε ἐμεῖς, τά πάθη καί τίς κακίες. Δέν εἶχε κατάσταση διεστραμμένη, φύσεως σώματος,

ἐπιθυμιῶν καί διανοίας πού ἔχομε ἐμεῖς. Δέν εἶχε περιβάλλον πού νά τόν προκαλεῖ σέ τίποτα τό κακό. Ἀντιθέτως εἶχε γαλήνη ἀπό τό σῶμα, γαλήνη ἀπό τήν ψυχή, γαλήνη ἀπό τό πνεῦμα. Καί ἐπί πλέον εἶχε τήν καθημερινή συναναστροφή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κάθε δειλινό κατέβαινε στόν παράδεισο καί περπατοῦσε μαζί του καί συζητοῦσε μαζί του ὅπως συνομιλοῦσε ὅταν σαρκώθηκε μέ τούς ἁγίους ἀποστόλους καί ὄλους τούς ἀνθρώπους πού ἔζησαν τότε, καί τόν δίδασκε. Ἀλλά παρά ταῦτα, ἄρκεσε ἡ συμβουλή τῆς γυναίκας του: φάε καί σύ γιά νά μοιάζωμε, νά εἴμαστε στό ἴδιο ἐπίπεδο, νά μή διαφέρωμε, καί ἐδέχθη νά φάει γιά νά γίνει ὁμοιος μέ τήν γυναίκα του, νά μή διαφέρει. Ὑποκύπτοντας ἔτσι καί αὐτός, ὁ Ἀδάμ, στήν τραγωδία πού κυριολεκτικά μαστίζει τήν σημερινή ἐποχή πού τήν ὀνομάζουμε φιλοσοφικό, ἐπιστημονικό κομπορμισμό. Πού σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά προσαρμοσθοῦν μέ τήν γνώμη τοῦ διπλανοῦ τους καί γενικά τοῦ περιβάλλοντός τους γιά νά μήν ἔρθουν σέ ἀντίθεση καί ἀποχωρισθοῦν, χάσουν τήν καλή τους παρέα ἢ θεωρηθοῦν ὅτι εἶναι καθυστερημένοι, ὅτι εἶναι ὀπισθοδρομικοί.

Καί ἐπειδή λοιπόν ἀδιαφόρησε ὁ Ἀδάμ γιά ὅλα τά χαρίσματα τά ὁποῖα τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός καί κατεφρόνησε ὅλες τίς εὐεργεσίες τίς ὁποῖες τοῦ εἶχε κάνει μέ τήν διδασκαλία του, καί ἀψήφιστα καί ἐπιπόλαια πῆρε ἀπό τήν γυναίκα του καί ἔφαγε, ἡ πτώση του εἶναι μία ἀπό τίς χειρότερες τραγωδίες πού ἔγιναν στήν ἀνθρωπότητα.

Πῶς πέφτει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος σέ μία ἁμαρτία;

Ξεκινάει ἀπό μικρό παιδί καί πρὶν ἀκόμη καλά-καλά ἀποκτήσει ἐπίγνωση τοῦ τί εἶναι ἁμαρτία, τό παράδειγμα τοῦ πατέρα του· τό παράδειγμα τῆς μάνας του· τό περιβάλλον τῆς κοινωνίας· τά μέσα ἐνημερώσεως, ραδιόφωνο καί τηλεόραση· τά βιβλία· οἱ διδασκαλίες· οἱ κουβέντες· τά παιγνίδια· τά πάντα, τόν κάνουν συνεχῶς ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα νά μολύνεται περισσότερο. Καί καταντάει τήν ἡμέρα πού ἀποκτᾷ κάποια ἐπίγνωση 15-16 χρονῶν παιδί νά εἶναι κυριολεκτικά ὑποδουλωμένο πιά σέ πολλά πάθη καί πολλές κακίες, ἀπό τά ὁποῖα καί τίς ὁποῖες γιά νά ἐλευθερωθεῖ θέλει πιά γιγάντια θέληση.

Πῶς νά τό κατακρίνεις; Πῶς νά τό συγκρίνεις μέ τόν Ἀδάμ; Νά γιατί ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ εἶναι μεγαλύτερη.

Ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἰούδα ἦταν ἀκόμη πιό μεγάλη ἀπό τήν ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ. Γιατί;

Ὁ Ἀδάμ δέν εἶχε ἐμπειρία τοῦ τί σημαίνει ἁμαρτία, δέν ἤξερε τί σημαίνει ἀπομάκρυνση ἀπό τό Θεό. Δέν ἤξερε τί σημαίνει πόνος γιά τήν ἀπόκτηση ἀρετῆς καί ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰούδας ἔφυγε ἀπό ἕνα κόσμο πού ἦταν τῆς πτώσεως, πού ἦταν ὑποδουλωμένος στήν ἁμαρτία. Ἦταν

σέ ηλικία πού ἤξερε τήν δύναμη καί τήν τραγικότητα τῆς ἁμαρτίας καί πῆγε κοντά στόν Χριστό. Καί κοντά στό Χριστό ἔμαθε τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ· τήν σοφία τοῦ Θεοῦ· τήν ἀξία ὄλων ἀρετῶν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ· τήν σημασία τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί τά πρόσωπα τῶν συναδέλφων του μαθητῶν· τό ὕψος τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν. Καί παρά ταῦτα ὁ Ἰούδας ἄκουγε καί δέν ἄφηνε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀπό κάποια ἡμέρα καί πέρα πού ἔγινε κλέφτης «καί τά βαλλόμενα ἐβάσταζε», νά μποῦνε μέσα του.

Τό ἅγιο Εὐαγγέλιο μᾶς τό λέει ὀλοκάθαρα γιά κείνους πού ἐρμηνεύουν σωστά καί καταλαβαίνουν τί διαβάζουν, ὅτι ὁ Ἰούδας ξεκίνησε μέ ἀγνότατη καί ἀγαθότατη πρόθεση. Στήν ἀρχή ἀπλῶς λίγα ἀπό «τά βαλλόμενα ἐβάσταζε». Ἀλλά κάποια ἡμέρα «εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ σατανάς». Ἀπό πότε «εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ σατανάς».

Ὅταν ἄνοιξε τό στόμα του νά κατακρίνει τόν Χριστό πού δέχθηκε νά χυθεῖ τό ἅγιο μῦρο στά πόδια του, ἐνῶ μποροῦσε τάχα νά τό πουλήσει καί νά μοιράσει τά χρήματα στούς πτωχοῦς. Ἀπό τότε λέγει τό Εὐαγγέλιο, μετά ἀπό αὐτή τήν ἁμαρτία του, μετά ἀπό αὐτά τά λόγια του «εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ σατανάς».

Καί τί σημαίνει «εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ σατανάς»;

Κάθε ἄνθρωπος πειράζεται ἀπό τό σατανᾶ. Πειρασμός σημαίνει: συμβουλή, προτροπή, ὑποκίνηση. Συμβουλές, προτροπές, καί ὑποκινήσεις δεχόμαστε κακές καί ἀπό φίλους· καί ἀπό ἀδελφούς· καί ἀπό συγγενεῖς. Καί τίς ἐξετάζουμε ἀνάλογα μέ τήν δική μας νοημοσύνη καί μέ τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ. Καί εἴτε τίς δεχόμαστε εἴτε τίς ἀποκρούομε. Ἀπό τήν στιγμή πού εἰσέρχεται σ' ἕναν ἄνθρωπο ὁ σατανᾶς ὁ φωτισμός λιγοστεύει -ἄν δέν σβύνει- καί ἡ θέληση παραλύει. Καί γι' αὐτό ἀκριβῶς καί ἡ κατάσταση αὐτή νά εἰσέλθῃ σ' ἄνθρωπο ὁ σατανᾶς εἶναι πραγματικά φοβερωτάτη.

Πότε «εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ σατανᾶς»; Ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε κάνει ἀρκετά βήματα πού ἔδειχναν ὅτι δέν θεωροῦσε σωστό, οὔτε ὑποχρεωτικό γιά τόν ἑαυτό του, νά πάρει τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στά σοβαρά. Ὁ Χριστός ἔλεγε: «Ἄφες αὐτήν καλόν ἔργον εἰργάσατο». Διότι καί ἐγώ θά ταφῶ καί ὅταν θά ταφῶ, δέν θά βρεθεῖ ἄνθρωπος ἴσως νά μοῦ βάλει λίγα ἀρώματα, πού καί ἐγώ σάν ἄνθρωπος πού ἔζησα ἐπί τῆς γῆς, ἔστω καί ἄν εἶμαι πτωχός ἔχω δικαίωμα νά μοῦ ρίξει κάποιος μιά σταγόνα ἄρωμα ἐπάνω μου. Αὐτό ἔλεγε ἄν θυμηθοῦμε τά λόγια πού εἶχε πει: «δέν ἔχω πού νά ἀκουμπήσω τό κεφάλι μου»...

Καί ὁ Ἰούδας, σκεπτόταν μόνο πῶς θά κρατήσῃ καί πῶς θά κλέψῃ τά χρήματα.

Εἶναι κάτι ἀκόμη πού ἔκανε τήν πτώση τοῦ Ἰούδα τραγικώτερη ἀπό τήν

πτώση του Ἀδάμ. Ὁ Ἀδάμ ἔπεσε, ἀλλά μετά μετανόησε. Καί ἀκριβῶς ἐπειδή ἡ πτώση του Ἀδάμ ἦταν τόσο βαρεία, ὁ Χριστός σταυρώθηκε εἰς τόν κρανίου τόπον. Δηλαδή στό μέρος ὅπου ἦταν θαμμένο τό κεφάλι του Ἀδάμ. Καί κατά τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας «κρανίου τόπος» σημαίνει ἐκεῖ ὅπου ἦταν θαμμένο τό κεφάλι του Ἀδάμ. Καί σύμφωνα μέ τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν τό αἷμα του Χριστοῦ ἔρευσε τό πρῶτο πού συνάντησε, μετά τό χῶμα κάτω ἀπό τήν γῆ, ἦταν τό κρανίον του Ἀδάμ. Ἔβρεξε καί τό κεφάλι του προπάτορος Ἀδάμ μετανοημένου. Πού ἐπειδή μετάνοιωσε ἀγιάσθηκε καί καθαρίσθηκε ἀπό τή φοβερῶτατη ἐκείνη πτώση τῆς παρακοῆς.

Ὁ Ἰούδας μετά ἀπό τήν πτώση του ἀντί νά μετανοήσει καί νά ἐπιστρέψει, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Χριστός σταυρώθηκε, «μεταμεληθεῖς» πῆγε καί κρεμάστηκε.

Τό ἐρώτημα εἶναι:

Μετάνοιωσε λέει τό Εὐαγγέλιο καί πῆγε καί κρεμάστηκε. Γιατί, ἀφοῦ μετάνοιωσε δέν ἐλεήθηκε;

Γιατί ἔχουμε δύο εἰδῶν «μετάνοια».

- Τήν μετάνοια τήν κατά Χριστόν καί
- τό σκυλομετάνοιωμα.

Ἡ μετάνοια ἡ κατά Χριστόν εἶναι: Μετανοῶ καί ζητῶ ταπεινά νά μέ συγχωρήσει παραδεχόμενος ὅτι φταίω ἐξ' ὀλοκλήρου. Καί ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τόσο εὐσπλαγχνός καί ἐλεήμων, ὥστε καμμιά ἁμαρτία δέν εἶναι δυνατόν νά σταθεῖ ἰσχυρότερη ἀπό τό ἔλεός Του.

Ἕνας ἅγιος κάνει τήν ἐξῆς παρατήρηση.

Οἱ ἁμαρτίες μας, λέγει, εἶναι σπίθες. Πέστε κάρβουνα. Πέστε μεγάλα κάρβουνα. Ἡ εὐσπλαγχνία του Θεοῦ εἶναι πέλαγος. Ὅσες σπίθες καί ἄν πέσουν μέσα στό πέλαγος, τόν ὠκεανό, στήν θάλασσα, δέν πρόκειται νά τήν κάψουν. Ὅσα κάρβουνα καί ἄν πέσουν στήν θάλασσα δέν πρόκειται νά τήν κάψουν· αὐτά θά σβήσουν.

Μετάνοια εἶναι:

· νά πιστεύω ὅτι ἡ ἁμαρτία μου εἶναι βαρύτερη. Ἄμα προσπαθῶ νά δικαιολογήσω τήν ἁμαρτία μου, οὐσιαστικά δέν ἔχω μετάνοια. Ἔχω τήν μετάνοια πού εἶχε ὁ Ἀδάμ μέσα στόν παράδεισο, προτοῦ βγεῖ ἔξω, πού ἔριχνε τά βάρη ὁ Ἀδάμ στήν Εὐά καί ἡ Εὐά στόν ὄφι. Γι' αὐτό τούς ἔδωσε ὁ Κύριος, μέ τό δίκιο Του, τήν κλωτσιά καί τούς πέταξε ἔξω καί ἔβαλε τήν φλογίνη ρομφαία

νά φυλάττει τόν παράδεισο. Καί ακόμα,

· νά πιστεύωμε ὅτι ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄβυσσος, θάλασσα, ὠκεανός.

Σκυλομετάνοιωμα εἶναι:

Καταλαβαίνω τό λάθος μου, ἀλλά δέν θυμᾶμαι οὔτε Θεό· οὔτε ψυχή· οὔτε παράδεισο· οὔτε εὐσπλαγχνία Θεοῦ. Θυμᾶμαι μόνο ὅτι ἔκανα λάθος καί ὅτι ὑπάρχει τοῖχος πού θέλει τό κεφάλι μου κτύπημα γιά νά σπάσει. Αὐτό εἶναι τό σκυλομετάνοιωμα. Βέβαια ὁ Ἰούδας ἀντί γιά τοῖχο -αὐτή εἶναι ἡ μόνη διαφορά πού λέμε: κτύπα τό κεφάλι σου στόν τοῖχο- ἀντί νά διαλέξει τεῖχο διάλεξε σκοινί καί κρεμάσθηκε.

Ἅλα τά πρόσωπα πού βρίσκονται γύρω ἀπό τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό εἶναι γιά μᾶς ὁδηγοί. Ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τόν ἀγαποῦσαν μιμούμεθα τήν ἀγάπη καί τίς ἀρετές. Καί ἐκείνων πού ἔσφαλαν νά ἀποφεύγουμε τά σφάλματα καί τίς πτώσεις. Ἰδιαιτέρως πρέπει νά προσέχομε τό παράδειγμα τοῦ Ἰούδα. Γιατί;

Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο. Εἴμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἀκοῦμε τό λόγο Του· κοινωνᾶμε τά ἅγια μυστήρια· πλενόμαστε μέ τό αἷμα Του· βλέπομε τά θαύματά Του καί τή δόξα Του.

Μά κινδυνεύουμε μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία νά πέσουμε;

Ὁ Ἰούδας ἔπεσε ἀπό τό χορό τῶν ἀποστόλων.

Πῶς ξεκίνησε;

Ἅγιος.

Τί ἔκανε;

Θαύματα.

Τί ζήλο ἔδειξε;

Κατεφρόνησε καί καταπάτησε γιά τό Χριστό τά πάντα. Ὅπως καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος πού εἶπε: «Ἴδου ἡμεῖς ἀφήσαμε πάντα». Δέν λέει μόνο γιά τόν ἑαυτό του, γιά ὅλους τό λέει. Ὅλοι οἱ ἀπόστολοι. «Ἄφησαν τά πάντα καί ἀκολούθησαν τόν Χριστό». Τί σημαίνει τό «ἀφήσαμεν πάντα»; Ἡρωϊσμό!

Καί παρά ταῦτα, τόσο ἠρωϊσμό, τόσο ζήλο, τόση διάθεση εἶχε στήν ἀρχή ὁ Ἰούδας καί ἔπεσε, ἐπειδή ἄφησε κάποιο λογισμό νά κυριαρχήσει μέσα

στήν ψυχή του καί τήν καρδιά του.

Ποιό λογισμό;

«Έ, δέν χρειάζεται νά τά δίνομε κι όλα στους πτωχούς, κράτα καί σύ λίγα. Έτσι καί άλλιώς μπορεί οί πτωχοί νά εἶναι χαραμοφάηδες. Μήπως δέν εἶναι πολλές φορές;»

Τό ζήτημα δέν εἶναι ἐκεῖ. Ἀλλά ἔστω -ἄς πάρομε τήν κρίση τοῦ Ἰούδα- ὅτι εἶναι χαραμοφάηδες. Γιατί ὅμως ἐκεῖνα πού δέν ἔπρεπε νά τά δώσει στους χαραμοφάηδες τά κρατοῦσε ὁ ἴδιος γιά τόν ἑαυτό του; Καί τά χρησιμοποιοῦσε κατά τήν δική του κρίση; Γιατί ὑποδουλώθη στό λογισμό τῆς φιλοχρηματίας.

Κάθε ἄνθρωπο καί ὅλους μας, μάς πολεμάει ὁ σατανᾶς μέ πολλή πονηρία. Καί θέλει νά μάς κρατήσει ὅσο τό δυνατό πιό χαμηλά.

Γιατί; Γιατί ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τόν διάβολο εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ κατά Θεόν μετάνοια. Νά φθάσει ὁ ἄνθρωπος, ἔστω σάν τόν ληστή, νά θέλει νά ἀνοίξει τό στόμα του καί νά πει: «Κύριε μνήσθητι μου ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου καί συγχώρησον μοι». Αὐτό εἶναι ἡ μεγαλύτερη τραγωδία τοῦ διαβόλου γιατί ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὠκεανός, ἄβυσσος.

Καί τί θέλει ὁ διάβολος νά κάνει; Νά μάς ρίξει σέ λογισμούς, σέ πάθη, σέ κατάπτωση ἐσωτερική. Στό νά ἀντιμετωπίζομε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, τά διδάγματα τῆς Ἐκκλησίας, τά θαύματα πού βλέπουμε, τήν ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς συμβατικά. Έ, χασμουρήσου καί λίγο.

Ἀπό αὐτό τό φρόνημα πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε νά σωθοῦμε, παίρνοντας ὅσο μπορούμε πιό πολύ στά σοβαρά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ· τήν παρουσία Του· τήν συμμετοχή μας στά μυστήρια· τό ζήτημα τῆς σωτηρίας μας καί ὅλα ὅσα συνδέονται μέ τήν ἅγια μας πίστη.

Συνήθως τήν μεγάλη Πέμπτη, δίπλα ἀπό τόν Σταυρό βάζομε τήν Παναγία καί τόν ἅγιο Ἰωάννη. Τούς δύο ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τοῦ στάθηκαν πολύ κοντά. Παλαιότερες ἐποχές ὅταν ἔβγαζαν τόν Σταυρό καί τόν ἔβαζαν στήν μέση τῆς ἐκκλησίας δέν ἔβαζαν δεξιά τήν Παναγία καί ἀριστερά τόν Ἰωάννη, ἀλλά ἔβαζαν ἀπό τήν μία πλευρά τόν ἐκατόνταρχο Λογγίνο, ὁ ὁποῖος εἶπε τήν πρώτη ὁμολογία «ἀληθῶς οὗτος ὁ ἄνθρωπος δίκαιος ἦν καί Θεοῦ Υἱός», καί ἀπό τήν ἄλλη τόν Ἑβραῖο πού τόν ἐπότισε τό ὄξος ἐπάνω στό Σταυρό. Ἀπό τήν μία μεριά τόν Ἑκατόνταρχο πού τόν ὁμολόγησε καί ἀπό τήν ἄλλη τόν Ἑβραῖο πού τόν πότισε τήν χολή καί τό ὄξος.

Γιά ὅλη τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα καί γιά ὅλη μας τή ζωή, ἄς βάλλομε μέσα στήν καρδιά μας βαθειά τήν σκέψη, τόν λογισμό καί τήν ἀπόφαση νά στεκόμαστε δίπλα στό Χριστό, ὁμολογώντας Τον.

Ὁμολογώντας καί τόν ἑαυτό μας...

Ὁμολογώντας Ἐκεῖνον καί τήν εὐσπλαγχνία Του καί τόν ἑαυτό μας καί τήν ἁμαρτία μας.

Ἐκεῖνον, ὅτι σταυρώθηκε γιά μάς. Ἐμάς, ὅτι δέν εἴμαστε ἄξιοι καί ὅτι δέν ἔπρεπε νά σταυρωθῆ γιά μάς. Κρίνοντας κατά δικαιοσύνη δέν ἔπρεπε νά σταυρωθῆ γιά μάς. Ἀλλά σταυρώθηκε ἀπό τήν ἀπέραντη εὐσπλαγχνία Του καί τήν φιλανθρωπία Του γιά μάς.

Καί νά ἐνθυμούμεθα, ὅτι ὅταν δέν ἔχομε αὐτό τό φρόνημα, ἀλλά ἀφήνομε τόν ἑαυτό μας νά νικώμεθα ἀπό λογισμούς ὀλιγωρίας, ἀδιαφορίας, βαριεστημάρας, πνευματικῆς καταπτώσεως, εἶναι σάν νά Τόν ποτίζομε -καί πραγματικά Τόν ποτίζομε- χολή καί ὄξος.

Ἄς φροντίσομε λοιπόν νά ἐορτάσομε τίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες ὅσο τό δυνατόν πιό πνευματικά. Ἀμήν.-